

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.229/2023/17.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2024. év január hó 16. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A költségvetési csalás bűntette miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 15.B.1226/2017/330. számú ítéletét Terhelt1 I. r., terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r., Terhelt5 V. r., terhelt6 VI. r., terhelt7 VII. r. és terhelt8 VIII. r. vádlottal szemben megváltoztatja.

Terhelt1 I. r., terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlott terhére értékelt költségvetési csalás bűntettét [Btk. 396. § (6) bekezdés I. fordulat és (5) bekezdés b) pont I. fordulat] társtettesként elkövetettnek minősíti.

Az elkobzandó bűnjelek sorszáma helyesen 67-72.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. r., terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r., Terhelt5 V. r., terhelt6 VI. r., terhelt7 VII. r. és terhelt8 VIII. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 186.608 (száznolcvanhatezer-hatszáznyolc) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. április 14. napján kihirdetett 15.B.1226/2017/330. számú ítéletében Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 396. § (6) bekezdés I. fordulatóba ütköző és az (5) bekezdés b) pont I. fordulata szerint minősülő költségvetési csalás büntetében. Ezért őt 2 év – börtön fokozatú – szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén az I. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, és a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte azzal, hogy négy nap házi őrizetben töltött idő egynapi szabadságvesztésnek felel meg.

[2] terhelt2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 396. § (6) bekezdés I. fordulatóba ütköző és az (5) bekezdés b) pont I. fordulata szerint minősülő költségvetési csalás büntetében. Ezért őt 2 év – börtön fokozatú – szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a II. r. vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, és a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a II. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte azzal, hogy négy nap házi őrizetben töltött idő egynapi szabadságvesztésnek felel meg.

[3] Terhelt3 III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 396. § (6) bekezdés I. fordulatóba ütköző és az (5) bekezdés b) pont I. fordulata szerint minősülő költségvetési csalás büntetében. Ezért őt 2 év – börtön fokozatú – szabadságvesztésre és 250 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette. A pénzbüntetés egynapi tételének összegét 2.000,- forintban határozta meg és rendelkezett az így kiszabott 500.000,- forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre való átváltoztatásáról. Megállapította, hogy a III. r. vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, és a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a III. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte azzal, hogy négy nap házi őrizetben töltött idő egynapi szabadságvesztésnek felel meg.

[4] Terhelt4 IV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 396. § (6) bekezdés I. fordulatóba ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntetében, mint bűnsegéd. Ezért őt 1 év 6 hónap – börtön fokozatú – szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a IV. r. vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, és a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a IV. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte azzal, hogy négy nap házi őrizetben töltött idő egynapi szabadságvesztésnek felel meg.

[5] Terhelt5 V. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 396. § (6) bekezdés I. fordulatóba ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntetében, mint

bűnsegéd. Ezért őt 1 év 6 hónap – börtön fokozatú – szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a IV. r. vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, és a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a IV. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte azzal, hogy négy nap házi őrizetben töltött idő egy napi szabadságvesztésnek felel meg.

[6] terhelt6 VI. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 396. § (6) bekezdés I. fordulatába ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntetében, mint bűnsegéd. Ezért őt 1 év – börtön fokozatú – szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a VI. r. vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, és a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a VI. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte.

[7] terhelt7 VII. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 396. § (6) bekezdés I. fordulatába ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntetében, mint bűnsegéd. Ezért őt 1 év – börtön fokozatú – szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a VII. r. vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, és a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a IV. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte.

[8] terhelt8 VIII. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 396. § (6) bekezdés I. fordulatába ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntetében, mint bűnsegéd. Ezért őt 1 év – börtön fokozatú – szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a VIII. r. vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, és a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a VIII. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte.

[9] Rendelkezett a lefoglalt bűnjelkekről, melyek egy részét elkobozta, a többi esetében a lefoglalás megszüntetése után azok kiadásáról, illetve megsemmisítéséről rendelkezett, valamint megállapította, hogy egyes tárgyak a Magyar Állam tulajdonába kerülnek, a lefoglalt okmányt pedig a kiállító hatóságnak küldte meg.

[10] A bűnügyi költség megfizetésére külön-külön és egyetemlegesen kötelezte a vádlottakat.

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetését követően az ügyész az ítéletet a IV. r. és V. r. vádlott vonatkozásában tudomásul vette, a többi vádlott terhére súlyosítás céljából jelentett be fellebbezést, az I. r., II. r., VI. r., VII. r. és VIII. r. vádlott terhére kizárólag velük szemben kiutasítás alkalmazása, a III. r. vádlott tekintetében a szabadságvesztés tartamának emelése és a végrehajtásra felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzése végett.

[12] A kiutasítás alkalmazását azzal indokolta, hogy Abajev terhelt1 I. r. vádlott több uniós tagállamban hozott létre cigarettagyárat, emiatt helység1 elítélték, helység6ban pedig vádat emeltek ellene. Azt I. r. vádlott az illegális üzem létrehozása és működtetése érdekében összefogott terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottal. Az illegális üzemben moldovai állampolgárok, köztük a VI. r., VII. r. és VIII. r. vádlottak dolgoztak, akik nem rendelkeztek a magyarországi munkavállaláshoz szükséges vízummal. A vádlottak egyike sem kötődik Magyarországhoz, az eljárás megindulása óta elhagyták az ország területét. A fellebbezéssel érintett vádlottak bűncselekmény elkövetése érdekében tartózkodtak Magyarországon, majd azt elhagyták, így az országban való tartózkodásuk nem kívánatos, ezért velük szemben a kiutasítás elrendelése szükséges.

[13] Az ügyész a III. r. vádlott tekintetében a büntetés súlyosítását azzal indokolta, hogy a vele szemben kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásával az ítélet belső arányossága sérült. Az elsőfokú bíróság megfelelő nyomatékkal vette figyelembe Abajev terhelt1 I. r. és terhelt2 II. r. vádlott esetében a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomást és azt, hogy együttesen a vagyoni hátrány kétharmad részét megtérítették. Terhelt3 III. r. vádlott vonatkozásában azonban ezek az enyhítő körülmények nem állapíthatók meg, hiszen mindvégig tagadta a cselekmény elkövetését, és a vagyoni hátrány megtérítésében sem működött közre. Így esetében közel azonos súlyú büntetéskiszabási tényezők mellett sérült a belső arányosság, amikor az elsőfokú bíróság kizárólag a pénzbüntetés tekintetében tett különbséget a vádlottak között. Erre figyelemmel a III. r. vádlott esetében kizárólag hosszabb, a Btk. 82.§ (2) bekezdés b) pontjában rögzített törvényi minimumot meghaladó tartamú szabadságvesztés igazodik a bűncselekmény tárgyi súlyához és a III. r. vádlott bűnösségének fokához.

[14] Terhelt3 III. r. vádlott és védője az ítélet egésze ellen jelentett be fellebbezést. A IV.r. és V. r. vádlottak védői a fellebbezés bejelentésére három munkanapot tartottak fenn, a többi jelen volt vádlott és védő a kihirdetett ítéletet tudomásul vette. Az V. r. vádlott védője, mint kézbesítési megbízott, maga és a vádlott nevében a törvényes határidőn belül írásban az ítélet egésze ellen fellebbezett.

[15] A IV. r. vádlott tekintetében jogorvoslati kérelem nem érkezett, így az ítélet Terhelt4 IV. r. vádlott vonatkozásában 2023. április 19. napján jogerőre emelkedett és a szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

[16] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.478/2021/46. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

[17] A perrendi szabályok megtartása körében megállapította, hogy helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az új büntetőeljárási törvény hatályba lépését megelőzően érkezett vádirat alapján indult büntetőügyben mindvégig egy hivatásos bíróból és két ülnökből álló tanácsban járt el a Be. 868.§ (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a Be. 10.§ (1) bekezdés f) pontja és a 13.§ (3) bekezdése alapján.

[18] Mivel utoljára 2023. április 12. napján történt a tárgyalás megismétlése, ezért helyesen az ítélet bevezető része ennél korábbi határnapot nem tüntetett fel.

[19] A vádhatóság az elsőfokú eljárás során vétett eljárási szabálysértésként értékelte, hogy a 2022. szeptember 20. napján tartott tárgyaláson a korábban a tárgyalási jelenlét jogáról lemondott I.r. vádlott telekommunikációs eszköz útján részt vett, és a vád szerint beismerő nyilatkozatot tett, amelyet a törvényszék a 263-I. számú végzésével a Be. 524.§ (1) bekezdése alapján elfogadott. Ezt követően az I. r. vádlott jelezte, hogy a tárgyaláson skype-on szeretne részt venni. A Be. 506.§ (2) bekezdése értelmében azonban a vádlottnak a beismeréssel érintett körben le kell mondania a tárgyaláshoz való jogáról ahhoz, hogy a beismerő nyilatkozata elfogadható legyen. Az I. r. vádlott nyilatkozatai alapján az állapítható meg, hogy a vádlott azért akart jelen lenni a tárgyaláson, hogy a vád szerinti beismerő vallomást tehesse, illetve tudni akarta, hogy jó helyre könyvelik-e, amit a vagyoni hátrányból megfizetett. Ebből következően az I. r. vádlott nem a beismeréssel érintett körben szeretett volna részt venni a további tárgyalásokon, ezért a bíróságnak tisztáznia kellett volna, hogy az I. r. vádlott miért nem mond le a tárgyaláson való jelenlét jogáról. Eseti döntéssel alátámasztottan utalt arra a fellebbviteli ügyészség, hogy a Be. 608.§ (1) bekezdés h) pontja szerinti abszolút hatályon kívül helyezési ok lenne, ha a törvényszék a tárgyalásról lemondó nyilatkozat hiányában dönt a terhelti beismerés elfogadásáról. A jelen ügyben azonban a törvényszék a tárgyaláson fogadta el az I. r. vádlott beismerő nyilatkozatát, amikor a bizonyítási eljárás már előrehaladott szakaszban volt, a bizonyítási eljárás azt megelőző részében az I. r. vádlott nem kívánt élni a tárgyaláson való jelenlét jogával. Ezért a főügyészség álláspontja szerint alappal lehet vélelmezni, hogy csupán adminisztrációs hiba történt a tárgyaláson történtek jegyzőkönyvezésénél, mert az I. r. vádlottnak nem állt szándékában a beismeréssel érintett körben a tárgyaláson jelen lenni.

[20] Kifejtette, hogy a bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel a felülbírálat terjedelme a vádlottak esetében a Be. 590.§ (1) – (2) és (10) bekezdése értelmében teljes, ebből következően egyik vádlottra sem alkalmazható a Be. 562.§ (2) és (4) bekezdésében írt könnyítés, ezért a Be. 561.§ (3) bekezdés d) pontja alapján az ügydöntő határozatnak tartalmaznia kell azoknak a bizonyítékoknak a megjelölését, amelyekre a bíróság a döntését alapozta, valamint annak rövid megindokolását, hogy a bíróság a tényállás megállapításánál milyen bizonyítékokat miért, vagy miért nem fogadott el. A törvényszék ítélete részletes indokolást csak a III. r. és V. r. vádlottra tartalmaz, de valójában a bizonyítékok helytálló értékelésekor a többi vádlott bűnösségét alátámasztó bizonyítékokra is kitért, így a Be. 609.§ (2) bekezdés d) pontja szerint nem sérült az indokolási kötelezettség oly mértékben, amely a másodfokú érdemi felülbírálatnak eljárásjogi akadályát jelentette volna.

[21] A vádhatóság meglátása szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, megvizsgált minden lehetséges bizonyítékot, így a történeti tényállás mentes a Be. 592.§ (2) bekezdése szerinti megalapozatlansági okokból, ekként a másodfokú eljárásban is irányadónak tekintendő. A III. r. vádlott tagadását az eljárás valamennyi adata cáfolta, ahogy azt az elsőfokú ítélet bemutatta. A bűnösségüket tagadó, de ténybelileg beismerő V. r., VI. r.

és VIII. r. vádlott tudattartalmát a bűnösségüket a vád szerint beismerő I. r., II. r. és VII. r. vádlotthoz hasonlóan a törvényszék megállapította különösen a titkos megfigyelések adatai alapján, amelyből kiderült, hogy mindegyik vádlott tisztában volt a dohánytermék előállításával, mely köztudomásúan adófizetési kötelezettséget teremt.

[22] A vádhatóság megítélése szerint a törvényszék a megvizsgált bizonyítékokat okszerűen rögzítette, mérlegelése során a megállapított tényekből pedig okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére. Így a III. r. és V. r. vádlott felmentésre irányuló fellebbezése a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet, mert a megállapított tényállás támadása a felülmérlegelési tilalomba ütközik.

[23] A fellebbviteli főügyészség szerint a vádbeli cselekmények jogi minősítése is törvényes azzal a kiegészítéssel, hogy az I. r., II. r. és III. r. vádlott társtettesek.

[24] A fellebbviteli főügyészség szerint azonban tévedett a törvényszék a büntetések kiszabásakor, a büntetési célok ugyanis az I. r., II. r., VI. r., VII. r. és VIII. r. vádlott kiutasításával, valamint a III. r. vádlott szabadságvesztése tartamának felemelésével és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzésével érhetők el.

[25] Az ügyészi fellebbezést azzal egészítette ki, hogy az elsőfokú bíróság a jogszabályi kötelezettsége ellenére hivatalból nem vizsgálta a felfüggesztett szabadságvesztésre ítélt vádlottak előzetes mentesítésre érdemességét, amit másodfokon pótolni szükséges.

[26] Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján akként változtassa meg a törvényszék ítéletét, hogy az I. r., II. r. és III. r. vádlottak bűncselekményét társtettesként elkövettként minősítse, az I. r., II. r., III. r., VI. r., VII. r. és VIII. r. vádlott büntetését az előbbiek szerint súlyosítsa, egyebekben a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[27] A II. r. vádlott védője az ügyészi fellebbezésre írásban tett észrevételt, melyben arra hivatkozott, hogy a vádirat kiutasításra vonatkozó indítványt nem tartalmazott, első alkalommal a vádbeszédben tett erre vonatkozó indítványt az ügyész, de annak alkalmazását nem indokolta. A védő a bírói gyakorlatot a kommentárok és eseti döntések alapján mutatta be, és megismételte a II. r. vádlott vonatkozásában figyelembe vehető enyhítő körülményeket. Álláspontja szerint a kiutasítás alkalmazásához az ügyészségnek kellett volna bizonyítania azt, hogy a II. r. terhelt Magyarországon tartózkodása nem érte el a tíz évet. Ehelyett a védő mellékelte azoknak a cégeknek a cégtörténetét, amelyek bizonyítják, hogy a II. r. vádlott 1993. óta jogszerűen tartózkodott Magyarországon, mely idő alatt számos gazdasági társaságnak tulajdonosa, illetve vezető tisztségviselője volt. Erre tekintettel a kiutasításnak a Btk. 59.§ (4) bekezdésében meghatározott feltételei a II. r. vádlott esetében nem teljesültek,

így alkalmazásának sincs helye. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[28] A fellebbezést előterjesztő III. r. és V. r. vádlott védője a Be. 584.§ (6) bekezdésében rögzített kötelező rendelkezés ellenére a bejelentett fellebbezésüket írásban nem indokolták.

[29] A kétirányú fellebbezések az alábbi eredményre vezettek:

[30] A Fővárosi Ítéltábla a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 590. § (1), (2) és (10) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét, továbbá az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta.

[31] A vádirat a 2017. évi XC. törvény (Be.) hatálya előtt került benyújtásra, az elsőfokú bíróság az eljárást a Be. 868.§ (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a Be. 10.§ (1) bekezdés f) pontja és a 13.§ (3) bekezdése szerint a vád tárgyát képező gazdálkodással összefüggő kiemelt bűncselekményre tekintettel egy hivatásos bíróból és két ülnökből álló tanácsban folytatta le, mely összetétel a perrendi szabályok szerint kifogástalan.

[32] A fellebbviteli főügyészség által felvetett eljárásjogi hibák kapcsán az ítéltábla a következőkre mutat rá. Az elsőfokú ítélet egyik vádlott esetében sem jelölte meg, hogy az ítélet írásba foglalására mely keretek között került sor, ami a felülbírálat terjedelmét is alapvetően meghatározza, ezért azt az ítéltábla ezúton kiegészíti.

[33] Így a fellebbezéssel nem érintett Terhelt4 IV. r. vádlott esetében az ítélet írásba foglalása a Be. 562.§ (1) és (5) bekezdés a) pontja alapján történt.

[34] A beismerő nyilatkozatot tevő Terhelt1 I. r., terhelt2 II. r. és terhelt7 VII. r. vádlottak vonatkozásában az elsőfokú bíróság az ítéletet a Be. 565.§ (1) bekezdésére tekintettel a Be. 562.§ (4) bekezdés és (5) bekezdés b) pontja alapján indokolta.

[35] Terhelt6 VI. r. és terhelt8 VIII. r. vádlott tekintetében a Be. 583.§ (3) bekezdés a) pontja szerinti – büntetéskiszabásra vonatkozó rendelkezések elleni - fellebbezésre tekintettel az ítélet indokolása a Be. 562.§ (2) bekezdésén alapul.

[36] A bűnösség megállapítását is támadó, Terhelt3 III. r. és Terhelt5 V. r. vádlott javára benyújtott fellebbezésre figyelemmel az ő vonatkozásukban a törvényszék ítélete a Be. 561.§ (3) bekezdése és 564.§ (4) bekezdése értelmében részletes indokolást tartalmazott.

[37] A másodfokú bíróság vizsgálta, hogy a bűnösséget beismerő vádlottak esetében az elsőfokú bíróság törvényesen alkalmazta-e a tárgyaláshoz való jogról lemondás intézményét.

[38] Terhelt1 I. r. vádlott a 2022. szeptember 20. napján tartott tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy „minden ügy történt, ahogy a vádban le van írva”, és a bűncselekmény minősítését sem vitatta. Erre tekintettel a törvényszék a 263-I. számú végzésével az I. r. vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő nyilatkozatát végzésével elfogadta. (263. számú jegyzőkönyv 5. o.) A végzés igen tömör indokolása csak annyit tartalmazott, hogy a beismerés elfogadásának a Be. 504.§ (2) bekezdésében foglalt törvényi feltételei fennállnak, ezért azt a bíróság a Be. 504. § (3) bekezdése alapján elfogadta.

[39] Okkal kifogásolta az ügyészség, hogy e nyilatkozat nem tartalmaz utalást arra, hogy az I. r. vádlott a Be. 504.§ (1) bekezdése értelmében a beismeréssel érintett körben lemond-e a tárgyaláshoz való jogáról. A Be. 506.§ (2) bekezdés második mondata szerint, ha a vádlott a bűnösségét beismerte, de a beismeréssel érintett körben a tárgyaláshoz való jogáról nem mondott le, a beismerő nyilatkozat elfogadásának nincs helye. Erre tekintettel alappal hivatkozott a vádhatóság arra, hogy a Be. 608.§ (1) bekezdés h) pontja alapján abszolút hatályon helyezési ok lenne, ha a bíróság a lemondó nyilatkozat hiányában dönt a terhelti beismerés elfogadásáról.

[40] A törvényszék azonban e nyilatkozat hiányosságát utóbb maga észlelte és azt – a nyilatkozat elfogadása után – pótolta, amikor a 2023. április 12. napján tartott tárgyaláson az I. r. vádlottat erről nyilatkoztatta. E körben az I. r. vádlott a bizonyítási eljárás lefolytatásáról lemondott, hozzájárult, hogy a bíróság az ő vonatkozásában a bizonyítékok további ismertetésétől eltekintsen. (330. számú jegyzőkönyv 9. o.)

[41] Ugyanezen a tárgyalási határnapon a törvényszék terhelt2 II. r. vádlott vonatkozásában a 330-I. számú, illetve terhelt7 VII. r. vádlott tekintetében a 330-II. számú végzéssel a beismerő nyilatkozatukat – a 263-I. számú végzéssel azonos indokolással - elfogadta. (330. számú jegyzőkönyv 7-8. o.) E határozat megtétele előtt a VII. r. vádlott is kijelentette, hogy lemond a bizonyítási eljárás jogáról, és ugyanígy nyilatkozott a II. r. vádlott képviseletében védője is.

[42] Az elsőfokú bíróság értelemzavaró módon egyszerre figyelmeztette az I. r. vádlottat a bűnösséget beismerő nyilatkozat és a tárgyalás jogáról lemondás következményeiről [Be. 524.§ (1) bekezdés, 504-508.§, 565.§ (1) bekezdés és 580.§ (2) bekezdés], valamint tájékoztatta a tárgyaláson való jelenlét jogáról lemondás lehetőségéről, illetve a kézbesítési megbízott tevékenységéről [Be. 430-431.§]. Az I. r. vádlott az erre vonatkozó kérdésre úgy nyilatkozott, hogy a figyelmeztetéseket megértette. (263. jegyzőkönyv 5. o.)

[43] A Be. 504.§ (1) bekezdése szerinti tárgyalásról lemondó nyilatkozatot a bűnösséget beismerő vádlott tehet a beismeréssel érintett körben. A vádlott tárgyaláshoz való jogáról

történő lemondása tartalmában azt jelenti, hogy a bűnösséget beismerő vallomás elfogadása esetén a bíróság a továbbiakban bizonyítást nem folytat le.

[44] Ezzel szemben a tárgyaláson való jelenlét jogáról lemondás alapján a vádlott azt a szándékát fejezi ki, hogy a tárgyaláson személyesen nem kíván részt venni, helyette védője, mint kézbesítési megbízott képviseli.

[45] Terhelt1 I. r. vádlott úgy nyilatkozott, hogy a bűncselekmény elkövetését beismeri, illetve lemond a további bizonyítás jogáról. E vonatkozásban nyilatkozata egyértelmű volt, azt az ügy iratai alátámasztották, és a beismerés önkéntessége iránt ésszerű kétely nem merült fel. Ugyanígy nyilatkozott terhelt2 II. r. és terhelt7 VII. r. vádlott is. A főügyészi állásponttal ellentétben tehát a törvényszék helytállóan fogadta el és vette figyelembe mind az I. r. vádlottnak, mind a II. r. és VII. r. vádlottnak a tárgyaláson a Be. 524.§ (1) bekezdése alapján a Be. 504.§ (1)-(3) bekezdés szerint tett beismerő nyilatkozatát.

[46] A tárgyaláson az I. r. vádlott a Be. 126/A.§ alapján az egyszerűsített telekommunikációs jelenlét szabályai szerint telekommunikációs eszközön keresztül személyesen vett részt, ellentétben a II. r. vádlottal, aki a jelenlét jogáról lemondott, helyette kézbesítési megbízottként védője képviselte. Így az elsőfokú bíróság eljárása a Be. 428.§-ában írtaknak mindenben megfelelt.

[47] Az elsőfokú bíróság a vád tárgyát képező valamennyi lényeges tényre az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben felvette a bizonyítást, majd a tényállás-megállapítási kötelezettségének is eleget tett. A vádlottakat és a tanúkat kihallgatta, a szakértői véleményeket és az okirati bizonyítékokat, így különösen a feljegyzéseket, a szemléről és a felismerésre bemutatásról készült jegyzőkönyveket ismertette, és a bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés anyagát a lehallgatási anyagok és jelentések ismertetésével a bizonyítás anyagává tette. Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi jogilag releváns tényre teljeskörűen lefolytatta a bizonyítást, minden jelentős kérdést tisztázott, így a felderítetlenség esete nem merülhet fel. Iratellenesség sem állapítható meg, mivel a törvényszék a tényállás megállapításakor a tartalmukkal egyezően vette figyelembe az iratokat. Az elsőfokú bíróság tényből-tényre helyesen következtetett, az általa megállapított tényekből kizárólag az ítéletében rögzített tényállás következik.

[48] Az elsőfokú ítélet tényállása megalapozott és mentes a Be. 592.§ (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú bíróság a felülbírálatot az indokolási kötelezettség teljesítésének vizsgálatával folytathatta, ugyanis a Kúria következetes ítélkezési gyakorlata szerint az indokolási kötelezettség teljesítése csak a megalapozott vagy megalapozottá tett tényállás tekintetében vizsgálható (EBH 2018. B.8., EBH 2019. B.9. és BH 2019. 220.).

[49] A főügyészségi indítvánnyal egyezően az ítéltábla a Be. 590.§ (10) bekezdése értelmében a III. r. és V. r. vádlott javára bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel a fellebbezéssel érintett valamennyi vádlottra teljes körűen felülbírálta az elsőfokú határozatot. A másodfokú eljárásban ugyanis a Be. 590.§ (10) bekezdése szerinti teljeskörű felülbírálatot

megalapozó fellebbezések esetében ugyanazon bűncselekménynek kizárólag az ugyanazon törvényi tényállásba ütköző bűncselekmény minősül. Az ugyanazon kifejezés nem azonosítható a szorosan összefüggő bűncselekményekkel, mert ez kiterjesztő értelmezést eredményezne, ami a jogalkotói szándékkal ellentétesen minden ügyben lehetővé tenné az „összefüggés” egyedi vizsgálata alapján – a bejelentett korlátozott fellebbezés ellenére – a teljes felülbírálatot. Ugyancsak nem értelmezhető az ugyanazon bűncselekmény ugyanazon cselekményként, azaz nem a történeti tényállásnak, hanem a törvényi tényállásnak kell egyezőnek lennie. (BH.2021.327.) Jelen ügyben valamennyi vádlott a vád tárgyát képező költségvetési csalás elkövetésében vett részt, így esetükben a felmentésre irányuló jogorvoslati kérelmekre tekintettel teljes körű felülbírálat volt indokolt.

[50] Ebből következően a Be. 561.§ (3) bekezdés d) pontja értelmében az ügydöntő határozatnak tartalmaznia kell azoknak a bizonyítékoknak a megjelölését, amelyre a bíróság a döntését alapozta. Az elsőfokú bíróság írásba foglalt ítélete csak a III. r. és V. r. vádlottra tartalmazott részletes indokolást. A másodfokú bíróság azonban megállapította, hogy az ítélet kihirdetése után az ítélet szóbeli indokolása részletesen kitért a VI. r., VII. r. és VIII. r. vádlottak bűnösségét megalapozó bizonyítékokra is. (330. jegyzőkönyv 38-39. o.) Az írásbeli ítélet pedig részletesen taglalta a III. r. vádlott, illetve az I. r. és II. r. vádlott kapcsolatát, illetve az ezt alátámasztó bizonyítékokat. Így az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét oly mértékben teljesítette, amely a Be. 609.§ (2) bekezdés d) pontja szerinti hatályon kívül helyezést nem eredményezett, és a másodfokú eljárásban az érdemi felülbírálatnak akadályát nem képezte.

[51] Az indokolás átláthatóságának és a vádlottak szerinti egyéniesítésnek a szem előtt tartásával bemutatta Terhelt3 III. r. és Terhelt5 V. r. vádlott bűnösségét alátámasztó bizonyítékokat és az azokból levont következtetéseihez vezető gondolatmenetét. Ennek során az iratok tartalmával egyezően mutatta be a III. r. vádlott védekezését, aki szervező tevékenységét vitatta, majd a logika szabályainak megfelelően ütköztette védekezése tartalmi elemeit az okirati bizonyítékokkal és a hibamentesen hivatkozott tanúvallomásokkal. Az összevetés eredményeként alappal jutott arra a végkövetkeztetésre, hogy a beszerzett bizonyítékok megcáfolták a III. r. vádlott állításainak hitelességét, amely konklúziót tovább erősítette a vádlott-társak beismerő vallomásaival való összevetése.

[52] A másodfokú bíróság számára is meggyőző módon indokolta a törvényszék, hogy a ténybeli beismerő vallomást tett Terhelt5 V. r. vádlott tudattartalmára mely bizonyítékok utalnak, ami alapján alappal következtetett arra, hogy az V. r. vádlott tisztában volt a dohánytermékek gyártásával, melyben segítőként vett részt, e tevékenység pedig köztudomásúan adófizetési kötelezettséget teremt.

[53] A Fővárosi Törvényszék a bizonyítékok értékelése során logikai hibát nem vétett és a beszerzett bizonyítékokból iratellenes, vagy az adott bizonyíték kereteit meghaladó következtetéseket sem vont le.

[54] Az elsőfokú bíróság részletesen elemezte azokat a bizonyítékokat, amelyek alapján ítéleti bizonyossággal megállapítható volt, hogy a vádlottak valamennyien tisztában voltak az elkövetett cselekmény háttérével. A törvényszék mérlegelési tevékenysége a másodfokú bíróság számára minden elemében meggyőző volt, így a III. r. és V. r. vádlottnak és védőiknek – nem részletezett - felmentést célzó fellebbezése a Be. 593. § (2) bekezdésében szabályozott bizonyítékok felülmérlegelésének törvényi tilalma folytán nem vezethetett eredményre.

[55] A megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és a cselekményük minősítése az alábbi kiegészítéssel megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

[56] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a vádlottak esetében a költségvetési csalás elkövetési tárgyát, a jövedéki terméket. A III. r. vádlott védőjének védekezésével szemben egyetértett az ítéltábla a törvényszék érvelésével, miszerint a vádlottak esetében az adófizetési kötelezettség nem a vágott dohány, hanem az abból készített cigaretta előállításával keletkezett, mely jövedéki adó köteles. (ítélet [77]-[78] bekezdés). A dohánytermékek engedély nélküli előállítása, melyre a bérelt raktárt berendezték, adófizetési kötelezettséget keletkeztetett, amelynek a vádlottak nem tettek eleget.

[57] A törvényszék az I. r., II. r. és III. r. vádlott esetében helyesen állapította meg a Btk. 459.§ (1) bekezdés 2. pontja szerinti bűnszövetség fennállását, melynek fogalmi eleme két vagy több személy szervezett bűnelkövetése. A Btk. 13.§ (3) bekezdése értelmében társtettesek azok, akik a szándékos bűncselekmény törvényi tényállását egymás tevékenységéről tudva közösen valósítják meg. A bűnszövetség a társas bűnelkövetés egyik formája, mely szervezettsége folytán önmagában feltételezi, hogy az abban résztvevők egymás tevékenységéről tudnak, cselekményüket együtt követik el.

[58] A történeti tényállásból megállapítható, hogy az I. r., II. r. és III. r. vádlott tisztában voltak a dohánygyár létesítésével, a működés beindításához szükséges feladatokat megosztották és együtt vitték véghez, ahogy erre az elsőfokú ítélet [76] bekezdése is utalt. Így cselekményüket a Btk. 13.§ (3) bekezdése szerinti társtettesi alakzatban valósították meg.

[59] A másodfokú bíróság ennek megfelelően módosította az I. r., II. r. és III. r. vádlott által elkövetett költségvetési csalás minősítését az elkövetési alakzat tekintetében, míg a többi vádlott esetében a Btk. 14.§ (2) bekezdése szerinti bűnszegédi bűnrészesség megállapítása törvényes volt.

[60] A joghátrány megválasztása körében a törvényszék a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva hiánytalanul vette számba a vádlottak terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, és

azokat súlyuknak megfelelően értékelte. A minősítés megváltoztatására tekintettel további súlyosító körülmény az I. r., II. r. és III. r. vádlott vonatkozásában a társtettesi elkövetés.

[61] A Kúria legutóbb a 2021. évi 68. számon közzétett eseti döntésében foglalkozott a büntetés céljának kérdésével, melynek során kifejtette, hogy a Btk. 79. §-ában írtak szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kétségtelen joghátrány, a büntetés kiszabása ekként joghátrány okozása, vagyis az elkövetőre vonatkozó rosszallás megtestesítése. Az elkövetett bűncselekmény viszont nyilvánvalóan szintén rosszat jelent. Ehhez képest a büntetés lényege – hagyományosan – a rosszra (a bűnre) adott olyan válasz, amiben testet ölt az elkövetőre vonatkozó, az elkövető számára rossz, azaz joghátrány (szabadságelvonás, jogkorlátozás stb.) okozása. A büntetés alakilag mindig megtorlás, vagyis az elkövető által elkövetett bűntettnek megfelelő, arányos joghátránnyal való viszonzása. A büntetés lényege, tartalma pedig egyfelől fenyítés, azaz az elkövető számára nehézséggel sújtás, másfelől a bűnhődés lehetőségének elindítása. Ahhoz, hogy egy büntetés elérje célját általában elegendő, hogy a büntetés okozta rossz nagyobb legyen, mint a bűnből következő jó, és a rossznak túlsúlya alapján kell kiróni a büntetést és közömbössé tenni azt az előnyt, amelyet egy adott bűncselekmény elkövetése az elkövető számára jelentene.

[62] Az ítéltábla rögzíti továbbá, hogy a büntetésnek meg kell felelnie a generális és a speciális prevenció követelményének, vagyis mind a társadalom többi tagját, mind a tettet vissza kell tartania újabb bűncselekmény elkövetésétől. Ezáltal tehát alkalmasnak kell lennie a bűnözés befolyásolására, amelynek egyik eszköze az individualizáció, vagyis a büntetés lehetőleg személyre szabott, egyéniesített volta.

[63] Az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy az eljárás tárgyát képező bűncselekmények kiemelt tárgyi súlyára tekintettel az összes vádlottal szemben 1 év, illetve azt meghaladó tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt.

[64] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú ítéletben megállapított bűncselekményekért a Btk. 82.§ alkalmazásával kiszabott szabadságvesztés büntetések tartamával, mivel az megfelelt az egyes vádlottak cselekvőségének. Így indokolt volt a szervezésben részt vett I. r., II. r. és III. r. vádlott esetében hosszabb, míg a többi, bűnsegédi magatartást kifejtő vádlott tekintetében rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabása. Az ítéltábla a szabadságvesztés mértékét a belső arányosság és a fokozatosság követelményével is összeegyeztethetőnek találta, az tettarányosnak minősült valamennyi vádlott vonatkozásában, ezért annak enyhítésére vagy súlyosítására nem látott lehetőséget.

[65] A szabadságvesztés tekintetében a másodfokú bíróság valamennyi vádlottra vonatkozólag annyiban egészíti ki az elsőfokú ítéletet, hogy e büntetés törvényhelyeként

feltünteti a Btk. 33.§ (1) bekezdés a) pontját, a Btk. 34.§ I. fordulatát és a Btk. 35. § (1) bekezdésének második fordulatát.

[66] A vádlottak esetében a büntetés célja a másodfokú bíróság megítélése szerint is elérhető a szabadságvesztés próbaidőre történt felfüggesztésével. Az ítéltábla a vádlottak tekintetében a próbaidő tartamát is megfelelőnek találta, mely tükrözte a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességet.

[67] A törvényszék a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját, illetve az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítását valamennyi vádlott esetében törvényesen állapította meg, továbbá hibamentesen tüntette fel, hogy e rendelkezések mely törvényi előíráson alapul.

[68] Nem osztotta a másodfokú bíróság az ügyészi fellebbezést a III. r. vádlott vonatkozásában végrehajtandó szabadságvesztés kiszabására. A bűnösségüket is beismerő és a vagyoni hátrány rájuk eső részét megtérítő I. r. és II. r. vádlottat a bíróság azonos tartamú szabadságvesztésre ítélte, esetükben viszont nem szabott ki pénzbüntetést. A III. r. vádlottal szemben több főbüntetés együttes kiszabása alkalmas a büntetési célok elérésére, megfelel az ítélet belső arányosságának, de nem megtorló jellegű a bűnösségét mindvégig tagadó III. r. vádlottal szemben.

[69] Az elsőfokú ítélet személyi részeiben rögzített megfelelő jövedelemre, illetve vagyonra tekintettel a bűncselekménysorozatot haszonszerzés céljából elkövető III. r. vádlott pénzbüntetésre ítéltése törvényes. A törvényszék által meghatározott napi tételek száma arányban áll a III. r. vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel, míg az egy napi tétel összege igazodik a rendelkezésre álló adatokból megállapítható jövedelmi és vagyoni helyzetéhez. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek a pénzbüntetés törvényhelyére vonatkozó megjelölését jelen esetben is kiegészíti a Btk. 33. § (1) bekezdés d) pontjára hivatkozással, továbbá e vádlott esetében feltünteti, hogy a szabadságvesztés és a pénzbüntetés egymás melletti kiszabása a Btk. 33. § (3) bekezdése alapján lehetséges.

[70] Az ügyészi fellebbezés a Btk. 59.§ (1) bekezdése alapján a kiutasítás alkalmazását az I. r., II. r. VI. r., VII. r. és VIII. r. vádlott tekintetében azért tartotta szükségesnek, mivel nincs olyan indok, ami kívánatossá tenné az országban történő tartózkodásukat. A másodfokú bíróság egyetértett a II. r. vádlott védőjének észrevételével, hogy az ügyészség ilyen okra az eljárás során nem hivatkozott, arra bizonyítás az eljárás során nem folyt. A kiutasítás mellőzésekor a törvényszék helytállóan fejtette ki, hogy e főbüntetés alkalmazása nem automatikus, az bírói mérlegelés függvénye, mely valamennyi körülmény gondos feltárását igényli.

[71] Bár a vádlottaknak jelenleg nincs magyarországi kötődése, nem tartózkodnak az országban, ez önmagában nem jelenti, hogy Magyarországra való visszatérésük, illetve az ország területén való tartózkodásuk nem kívánatos. Különösen igaz ez annak tükrében, hogy a Magyarországon tartózkodó, illetve ide rendszeresen visszatérő Terhelt³ III. r. vádlott tekintetében az ügyészség sem indítványozta a kiutasítás alkalmazását, ami egyébként a Btk. 33.§ (6) bekezdés b) pontja értelmében esetében kizárt. A bűncselekmény jellege folytán tehát önmagában a vádhatóság sem tartotta indokoltnak a kiutasítást.

[72] A vádlottak személyére tekintettel viszont ezt a másodfokú bíróság sem látta szükségesnek, mivel az I. r. és II. r. vádlott a magyar államnak okozott vagyoni hátrányt megtérítették, míg a VI. r., VII. r. és VIII. r. vádlott bűnsegéde volt a bűncselekménynek, mely a személyükben rejlő kisebb fokú társadalomra veszélyességre utal. Az elsőfokú bíróság – az Alkotmánybíróság 2/2017. (II.10.) AB határozatában írtakra is figyelemmel – a büntetéskiszabás során helyesen tulajdonított kiemelt jelentőséget a cselekmények elkövetése óta eltelt rendkívüli mértékű időmúlásnak, amely a cselekmények elkövetésétől számítva 7 évet jelent. Ennek során a vádlottakkal szemben más eljárás nem indult, elítélésükre nem került sor, így alappal állapította meg a törvényszék, hogy a kiutasítás alkalmazása nem szükséges a büntetés előbb részletezett speciális és generális preventív céljának megvalósulásához.

[73] A törvényszék nem eleget tett az Alkotmánybíróság a 8/2015. (IV.17.) AB határozata szerint az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelménynek, amikor a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból nem vizsgálta az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét, és arról ítéletében nem adott számot. Az ítélkezési gyakorlat szerint az előzetes bírósági mentesítésre való érdemesség megítélésénél az elkövető személyiségét, az életvitelét, a bűncselekmény jellegét, az elkövetés körülményeit és annak indítóokát összevetve kell értékelni (BJD 9986).

[74] A Kúria az EBH 2018.B.13. számú határozatában ezzel kapcsolatban rögzítette, hogy az érdemesség szempontjából a bűncselekmény jellegén, a büntetés mértékén túlmenően, alapvetően a vádlott személyének jövőbeni társadalomra veszélyessége mérlegelendő, vagyis azt szükséges eldönteni, hogy a kiszabott büntetés mellett a társadalom védelme igényli-e a személyére háruló, a büntetett előlélethez fűződő hátrányos következményeket is.

[75] Az előzetes mentesítés kapcsán ki kell emelni, hogy az a bírói gyakorlat szerint rendkívüli intézmény (BH. 1996.510.) Következetes a bírói gyakorlat abban is, hogy a kiemelt tárgyi súlyú bűncselekmények jellege, annak fokozott társadalomra veszélyessége alapján a vádlottak nem érdemesek arra, hogy a bíróság őket előzetes mentesítésben részesítse.

[76] Mindezen szempontokat mérlegelve az ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy a végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztésre ítélt vádlottak terhére olyan

bűncselekmény került megállapításra, amely a személyükben rejlő kockázatot is mutatja, így nem érdemesek az előzetes mentesítésre.

[77] Az ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság kétszer rendelkezett a 62-66. tételszámú bűnjelekről, azokat az elkobzandó és az állam tulajdonába kerülő bűnjelek közt is feltüntette. A bűnjeljegyzék 67-72. száma alatt a dohánytermékek előállításához szorosan kapcsolódó tárgyak szerepelnek, így a Btk. 72.§ (1) bekezdés a) és c) pontja értelmében ezek elkobzása kötelező. Erre tekintettel a másodfokú bíróság az elkobzandó bűnjelek tételszámát pontosította. A 62-66. tételszám alatti szerszámok vonatkozásában a Be. 320.§ (1) bekezdés a) pontja és a Be. 321.§ (5) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett azoknak a lefoglalás megszüntetését követően az állam tulajdonába kerüléséről.

[78] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek voltak.

[79] A másodfokú eljárásban - a nem magyar anyanyelvű vádlottak részére az iratok fordítása folytán - felmerült bűnügyi költség a Be. 613.§ (1) bekezdése és a Be. 576.§ (1) bekezdés b) pontja értelmében az állam terhén marad.

[80] A fent részletesen kifejtettek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 598. § (2) bekezdése alapján megtartott tanácsülésen a Be. 606. § (1) bekezdése szerint megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[81] Az ítélet ellen a fellebbezés további lehetőségét a Be. 615. §-a kizárja.

Budapest, 2024. év január hó 16. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Katalin s.k.
előadó bíró

Dr. Kertész Andrea s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 15.B.1226/2017/330. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.229/2023/17. számú ítélete által Terhelt1 I. r., terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r., Terhelt5 V. r., terhelt6 VI. r., terhelt7 VII.r. és terhelt8 VIII. r. vádlott vonatkozásában 2024. év január hó 16. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. év január hó 16. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke